

L.D. LAPINSKI

ΤΑΞΙΔΙΩΤΙΚΟ ΠΡΑΚΤΟΡΕΙΟ
ΟΙ ΠΑΡΑΞΕΝΟΙ ΚΟΣΜΟΙ

μετάφραση
Αγγελική Δαρλάση

ΤΙΤΛΟΣ ΠΡΩΤΟΤΥΠΟΥ
THE STRANGEWORLDS TRAVEL AGENCY
L.D. Lapinski

Text copyright © L. D. Lapinski, 2020
Cover illustration copyright © Natalie Smillie, 2020

First published in Great Britain in 2020 by Hodder and Stoughton.
Published by agreement with Hodder and Stoughton on behalf of its publishing
imprint Orion Children's Books, a division of Hachette Children's Group.

© Για την ελληνική γλώσσα σε όλο τον κόσμο: ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΔΙΟΠΤΡΑ, 2021
Εκδίδεται κατόπιν συμφωνίας με τους Hodder and Stoughton on behalf of its
publishing imprint Orion Children's Books, a division of Hachette Children's Group.

Απαγορεύεται η αναπαραγωγή ή ανατύπωση μέρους ή του συνόλου
του βιβλίου σε οποιαδήποτε μορφή, χωρίς τη γραπτή άδεια του εκδότη.

ISBN: 978-960-653-345-7

ΠΡΩΤΗ ΕΛΛΗΝΙΚΗ ΕΚΔΟΣΗ
Μάιος 2021

ΜΕΤΑΦΡΑΣΗ
Αγγελική Δαρλάση

ΕΠΙΜΕΛΕΙΑ ΚΕΙΜΕΝΟΥ
Μάγδα Τικοπούλου

ΠΡΟΣΑΡΜΟΓΗ ΕΞΩΦΥΛΛΟΥ - ΣΕΛΙΔΟΠΟΙΗΣΗ
Ηλίας Σούφρας, Εκδόσεις Διόπτρα

Εκδόσεις Διόπτρα

ΚΕΝΤΡΙΚΑ ΓΡΑΦΕΙΑ
Αγ. Παρασκευής 40, 121 32 Περιστέρι,
Τηλ.: 210 380 52 28, Fax: 210 330 04 39

BIBΛΙΟΠΩΛΕΙΟ **books & life**
Σόλωνος 93-95, 106 78, Αθήνα
Τηλ.: 210 330 07 74

www.dioptra.gr
e-mail: sales@dioptra.gr • info@dioptra.gr

για τον Τζόζεφ

«Ο καθένας από εμάς έχει έναν μυστικό
κόσμο μέσα του, και το εννοώ, ο καθένας.

Κάθε άνθρωπος σ' ολόκληρο τον κόσμο, και
το εννοώ όταν λέω "κάθε άνθρωπος"

– ανεξάρτητα από το πόσο αδιάφορος και
βαρετός μπορεί να δείχνει εξωτερικά.

Όλοι οι άνθρωποι, όλοι, μα όλοι, έχουν μέσα
τους αδιανόητους, υπέροχους, θαυμάσιους,
ηλίθιους, καταπληκτικούς κόσμους...

Όχι μόνο έναν κόσμο. Εκατοντάδες κόσμους.
Μπορεί και χιλιάδες».

– Neil Gaiman, *A Game of You*

The Sandman: A Game of You © 1991 DC Comics.
Written by Neil Gaiman.

Πάντα υπήρχαν στον κόσμο μας μέρη στα οποία συγκεντρώνεται μαγεία. Αν κοιτάξεις προσεκτικά, μπορείς να τη δεις. Να δεις ένα άλογο με μια άμαξα της αρχαιότητας σ' έναν σύγχρονο δρόμο· ή ένα λιθόστρωτο σοκάκι απ' το οποίο δεν βγαίνουν ποτέ οι άνθρωποι που το πήραν. Πού και πού μπορεί να τη συναντήσεις σε κάποιον που μοιάζει σαν να βγήκε κατευθείαν από μια παλιά φωτογραφία. Ή, πιθανότατα, σε κάποια καφετέρια ίσως πέσει η ματιά σου σε μια τσάντα που μοιάζει να αιωρείται λίγο πάνω από το έδαφος – κι όταν ξανακοιτάξεις, τόσο αυτή όσο κι ο ιδιοκτήτης της να έχουν εξαφανιστεί.

Και αρκετές φορές μπορεί να συναντήσεις τη μαγεία σε καταστήματα.

Στριμωγμένα ανάμεσα σε επώνυμα μαγαζιά και φανταχτερές ταμπέλες, τα καταστήματα που κρύβουν μαγεία

δεν είναι ποτέ εντυπωσιακά ή κραυγαλέα. Τα παράθυρά τους είναι καλυμμένα με βρομιά και σκόνη, και μερικές φορές οι ταμπέλες τους είναι τόσο ξεφτισμένες, που μοιάζουν σαν να είναι επιστολές από φαντάσματα που προσπαθούν να επικοινωνήσουν μαζί μας. Η μαγεία, βλέπεις, θέλει να περνάει απαρατήρητη. Και στους περισσότερους ανθρώπους τούς αρέσει να προσποιούνται ότι δεν υπάρχει.

Το ταξιδιωτικό πρακτορείο Οι Παράξενοι Κόσμοι έμοιαζε πάρα πολύ με μαγικό κατάστημα.

Τα παραθυρόφυλλά του ήταν βρόμικα και ραγισμένα. Το χρώμα της εξώπορτας ήταν ξεφλουδισμένο και για την ίδια είχε την εντύπωση πως δεν άνοιγε ποτέ. Υπήρχε ωστόσο κάτι που έμοιαζε να αρνείται να ξεθωριάσει: η ταμπέλα πάνω από τη βιτρίνα. Ήταν πάντα ευανάγνωστα τυπωμένα, με μεταξωτά χρυσά γράμματα με μαύρο περίγραμμα, πάνω σ' ένα κόκκινο ρουμπινί φόντο. Στην αρχή της επιγραφής υπήρχε μία υδρόγειος σφαίρα και μία ακόμη στο τέλος της. Αν και έμοιαζε σίγουρα με μαγαζί άλλης εποχής, το όνομά του ήταν καμωμένο έτσι ώστε όλοι να το προσέχουν.

Στο διάστημα που μεσολάβησε από τα εγκαίνια του καταστήματος, πριν από εκατόν πενήντα χρόνια, και το καλοκαίρι που όλα άλλαξαν το μόνο διαφορετικό στην πρόσοψή του ήταν οι υδρόγειες σφαίρες. Από καιρό σε καιρό ξαναζωγραφίζονταν, ώστε να αποτυπώνουν τις αλλαγές συνόρων ανάμεσα στις διάφορες χώρες.

Επομένως, η ανανέωση είχε ήδη καθυστερήσει. Και ήταν μια νεαρή επισκέπτρια που ήρθε στο ταξιδιωτικό πρακτορείο Οι Παράξενοι Κόσμοι αυτή που τελικά το έσωσε. Όπως και άλλα πράγματα.

*

Ο Τζόναθαν Μερκάτορ δούλευε. Τουλάχιστον αυτό θα ισχυριζόταν, αν τον ρωτούσε κάποιος. Αυτό που πραγματικά έκανε όμως ήταν να κάθεται στην καρέκλα μπροστά στο γραφείο με το σώμα του τεντωμένο προς τα πίσω και τα πόδια σταυρωμένα πάνω σε αυτό και να διαβάζει.

Μπόλικά περιοδικά ήταν ανοιχτά πάνω στο γραφείο, δίπλα στα παπούτσια του, και ο ήχος πολλών ασυγχρόνιστων ρολογιών, που το καθένα χτυπούσε στον δικό του ρυθμό, γέμιζε τον κατά τα άλλα σιωπηλό αέρα. Ο Τζόναθαν δεν τους έδινε καμία σημασία. Για τα δικά του δεδομένα η μέρα θα ήταν μάλλον απαιτητική. Μια σκιά πέρασε μπροστά από τη μεγάλη τζαμαρία. Και μετά ξαναπέρασε, αυτή τη φορά σταματώντας μπροστά στην εξώπορτα.

Αμέσως μετά η πόρτα άνοιξε, ξύνοντας τις φουσκωμένες σανίδες του πατώματος, και μπήκε μέσα ένα αγόρι, του οποίου η έκφραση, με το που αντίκρισε το εσωτερικό του καταστήματος, στράβωσε, περισσότερο κι απ' τα χείλια του.

Ο Τζόναθαν σήκωσε το βλέμμα από το μυθιστόρημα που διάβαζε και κοίταξε το αγόρι με ενδιαφέρον.

«Ε... Μάλλον δεν είναι αποθήκη παιχνιδιών εδώ, έτσι;»
Το αγόρι περιεργάστηκε τον χώρο γύρω του.

Το ενδιαφέρον εξαφανίστηκε απ' το πρόσωπο του Τζόναθαν σαν νερό που γλιστράει μέσα από ένα κόσκινο και κοίταξε κι αυτός γύρω του με ψεύτικη κατάπληξη. «Δεν είναι, ε; Μα πώς σου ήρθε αυτή η ιδέα;»

Το αγόρι έβγαλε το τηλέφωνό του.

«Υποτίθεται ότι εδώ είναι».

«Α, για μια στιγμή. Αν το τηλέφωνό σου λέει ότι είναι, τότε σωστά τα λέει. Μην εμπιστεύεσαι τα μάτια σου, όπως και να 'χει».

Ο Τζόναθαν έβαλε το χέρι στην εσωτερική τσέπη του σακακιού του κι έβγαλε έναν πολύ μικρό μεγεθυντικό φακό. Ήταν κατασκευασμένος από ορείχαλκο, με έναν χοντρό γυάλινο φακό. Τον πέταξε στο αγόρι, που τον έπιασε με αβειαιότητα.

«Τι θα έλεγες να ρίξεις μια καλή ματιά τριγύρω για να βεβαιωθείς απόλυτα;»

«Τι να το κάνω αυτό;»

«Κάνε μου τη χάρη».

Το αγόρι, αν και κατσούφιασε, έφερε τον φακό στο πρόσωπό του. «Τι υποτίθεται ότι πρέπει να δω; Σίγουρα δουλεύει αυτό το μαραφέτι; Όλα είναι θολά». Ακούμπησε τον μεγεθυντικό φακό στο γραφείο. «Μα τι μέρος είναι αυτό;»

Το δωμάτιο απορρόφησε τη δυνατή φωνή του και ο ήχος των λόγων του ακούστηκε αρκετά επίπεδος.

Ο Τζόναθαν πήρε τον μεγεθυντικό φακό αναστενάζοντας και τον έβαλε ξανά στην τσέπη του. «Η πινακίδα έξω, πάνω από τη βιτρίνα, δεν σε προϊδέασε; Είμαστε ταξιδιωτικό πρακτορείο».

Το αγόρι ρουθούνησε. «Καλά, μπορεί να γράφει ταξιδιωτικό πρακτορείο πάνω από την πόρτα, αλλά εδώ μέσα δεν έχετε καν υπολογιστή».

Ο Τζόναθαν έριξε μια ματιά στο γραφείο, προτού κατεβάσει τα πόδια του απ' αυτό. Εκτός από τον σωρό των περιοδικών, υπήρχαν ακόμη μια μισογεμάτη κούπα τσάι και ένα πιάτο με θρυμματισμένα υπολείμματα από φρυγανισμένο ψωμί με φιστικοβούτυρο. Τελικά, άφησε το βιβλίο του αναποδογυρισμένο κι ανοιχτό στη σελίδα που διάβαζε, για να μην τη χάσει.

«Και γιατί στην ευχή θα χρειάζονται υπολογιστή;»

«Ε... δεν χρειάζεται να κλείνετε πτήσεις; Να οργανώνετε πακέτα διακοπών;»

Στο πρόσωπο του Τζόναθαν σχηματίστηκε ένα μυστικοπαθές χαμόγελο.

«Δεν είμαι ταξιδιωτικός πράκτορας αυτού του είδους».

Το αγόρι τον κοίταξε καχύποπτα. «Τότε τι κάνεις;»

Ο Τζόναθαν έσπρωξε τα γυαλιά πάνω στη μύτη του και ένωσε τα χέρια του, με τα δάχτυλά του μπλεγμένα σαν γρανάζια.

Γλίτωσε όμως από το πρόβλημα να δώσει μια απάντηση όταν μια βαλίτσα στα αριστερά του άνοιξε απότομα σαν ελατήριο.

Όμως, προτού τα πράγματα γίνουν πολύ περίπλοκα, θα πρέπει να διευκρινίσουμε γιατί αυτός ο νεαρός ήταν δύσπιστος σχετικά με το ταξιδιωτικό πρακτορείο Οι Παράξενοι Κόσμοι.

Πρώτα απ' όλα, ο νεαρός επισκέπτης είχε δίκιο επισημαίνοντας το γεγονός πως εκείνο το μέρος ήταν ένα τεχνολογικό λείψανο. Πράγματι, το πιο σύγχρονο αντικείμενο που είχε στην κατοχή του ο Τζόναθαν Μερκάτορ ήταν μια γραφομηχανή από τη δεκαετία του 1960. Του άρεσε να πληκτρολογεί σημειώματα σ' αυτήν και να τα κρύβει στα βιβλία της βιβλιοθήκης. Το έπιπλο πάνω στο οποίο ήταν τοποθετημένη η γραφομηχανή θα μπορούσε μια χαρά να βρίσκεται στο γραφείο ενός διευθυντή σχολείου της βικτοριανής εποχής· ακόμα και τα ρούχα του Τζόναθαν έδειχναν παλιά. Είχε την εντύπωση πως τα κοστούμια τουίντ που φορούσε θα μπορούσαν κάλλιστα ν' ανήκουν σε κάποιον που είχε από καιρό πεθάνει. Με τίποτε, πάντως, δεν ήταν ρούχα που θα περίμενε κανείς να φοράει ένας δεκαοχτάχρονος.

Επιπλέον, ήταν και το γεγονός ότι πουθενά στο ταξιδιωτικό πρακτορείο δεν υπήρχαν φανταχτερές αφίσες της Ντίσνεϊλαντ ή της Σαντορίνης ή κάποιου άλλου πολυδιαφημιζόμενου μέρους που θα ήθελες να ταξιδέψεις. Στην πραγματικότητα, εκεί μέσα δεν υπήρχε καμία αφίσα. Μόνο κάποιες υδρόγειες σφαίρες και άτλαντες. Και κάτι που έμοιαζε με υδρόγειο, εν εξαιρέσεις ότι το σχήμα του θύμιζε περισσότερο αχλάδι παρά σφαίρα.

Και μετά υπήρχαν οι βαλίτσες.

Κάλυπταν έναν ολόκληρο τοίχο του ταξιδιωτικού πρακτορείου και ήταν τοποθετημένες σε καθαρές ξύλινες υποδοχές, που στηρίζονταν στον τοίχο. Πάνω τους, από το δάπεδο μέχρι την οροφή, υπήρχαν ράφια και κάθε βαλίτσα ήταν βολεμένη στη δική της ξεχωριστή θυρίδα, με το χερούλι της να περιμένει να το πιάσεις για να την τραβήξεις έξω. Κάποιες άλλες βαλίτσες ήταν στοιβαγμένες σαν τραπεζάκι ανάμεσα σε δύο μεγάλες πολυθρόνες, άλλες ήταν τακτοποιημένες σε σωρούς που στηρίζονταν στον πίσω τοίχο και κάνα δυο ήταν δίπλα στο γραφείο του Τζόναθαν. Θα μπορούσε να μετρήσει κάποιος τουλάχιστον πενήντα από δαύτες στοιβαγμένες στον τοίχο και δεν υπήρχε ούτε μία που να έμοιαζε με την άλλη. Υπήρχαν δερμάτινες, από σκληρό χαρτόνι, λαμπερές κροκό και κάποιες φτιαγμένες από δέρματα που θα έκαναν και τους πιο διαβασμένους ζωολόγους να ξύνουν το κεφάλι. Κάποιες είχαν γραμματόσημα, κάποιες πιτσιλιές από χρώματα και τουλάχιστον μια

ντουζίνα από αυτές είχαν, δεμένες με κορδόνι στα χερούλια τους, χάρτινες ετικέτες.

Ο χώρος έμοιαζε περισσότερο με γραφείο «χαμένων-ευρεθέντων» ή με εξειδικευμένο παλαιοπωλείο, παρά με ταξιδιωτικό πρακτορείο. Δικαιολογημένα, λοιπόν, το αγόρι ήταν καχύποπτο – ακόμα και πριν από το απότομο άνοιγμα της βαλίτσας.

Με τον ήχο της βαλίτσας που άνοιξε με θόρυβο, ο Τζόναθαν στράφηκε έκπληκτος και η από ξύλο και δέρμα περιστρεφόμενη καρέκλα του έτριξε διαπεραστικά πάνω στους τροχούς της. Το καπάκι της βαλίτσας τινάχτηκε προς τα πίσω κι από μέσα ξεπήδησε ένας χείμαρρος νερού.

«Τι συμβαίνει;» ρώτησε το αγόρι αφήνοντας μια πνιχτή κραυγή, καθώς απομακρυνόταν από το νερό.

Αμέσως μετά ένας άντρας βγήκε σκαρφαλώνοντας έξω από τη βαλίτσα, λες κι είχε μόλις ανοίξει την πόρτα μιας καταπακτής, μουσκεμένος ως το κόκαλο και βήχοντας. Ένα ξεχαρβαλωμένο τηλεσκόπιο κρεμόταν από μια δερμάτινη θηλιά της ζώνης του. Έσκυψε γρήγορα προς το εσωτερικό της βαλίτσας, μέχρι που μια γυναίκα, τη μια σκαρφαλώνοντας, την άλλη γλιστρώντας, κατάφερε να βγει έξω. Προσγειώθηκε ακουμπώντας στα χέρια και στα γόνατά της, ενώ το φόρεμά της με τα πολλά στρώματα υφάσματος έσταζε πάνω στο πάτωμα. Τρία ζευγάρια γυαλιά ήταν κρεμασμένα γύρω από τον λαιμό της και τα μαύρα πυκνά μαλλιά της ήταν πλεγμένα και στολισμένα

με μικρές λωρίδες από κορδέλες και δαντέλες. Γύρω από τον δεξιό αστράγαλό της ήταν τυλιγμένο ένα λαμπερό, κόκκινο, πολύ λεπτό πλοκάμι.

«Το αναθεματισμένο ακόμη με κρατάει, Χάντσπεθ», είπε ξεφυσώντας κι ακούστηκε περισσότερο ενοχλημένη παρά φοβισμένη, ακόμα κι όταν το πλοκάμι τυλίχτηκε πιο ψηλά στο πόδι της.

Ο σύντροφός της έδωσε ένα απαλό χτύπημα στο πλοκάμι.

«Δρόμο από δω. Να διαλέξεις κάποιον που να έχει τόσα πλοκάμια όσα κι εσύ».

Το πλοκάμι τυλίχτηκε ακόμα πιο σφιχτά και κοκκίνισε ακόμα περισσότερο.

«Ξεμπλέξου, παρακαλώ», είπε ο Τζόναθαν αφήνοντας έναν αναστεναγμό. «Δεν μπορώ να δεχτώ οτιδήποτε έρχεται μαζί σας. Γνωρίζετε τους κανόνες».

Η γυναίκα κλότσησε κι επιτέλους το πλοκάμι ξετυλίχτηκε από το πόδι της και βούτηξε μέσα στη βαλίτσα, η οποία αναπήδησε και το καπάκι της έκλεισε με κρότο.

Ο άντρας και η γυναίκα, αν και μούσκεμα, ξάπλωσαν στο πάτωμα κρατώντας την ανάσα τους και χαμογελώντας πλατιά – αντίδραση που δεν περιμένεις να έχουν κάποιοι που έχουν μόλις βγει από μια βαλίτσα, μαζί μ' ένα μάλλον υπερβολικά στοργικό χταπόδι. Και μετά κοιτάχτηκαν μεταξύ τους και άρχισαν να γελούν.

Ο Τζόναθαν τράβηξε ένα από τα περιοδικά προς το

μέρος του. Το ξεφύλλισε και πήρε ένα στίλο. «Καλώς ήλθατε πίσω και οι δύο, Μόρι και Άλφρεντ Χάντσπεθ...»

«Απλώς Χάντσπεθ, αν δεν σας πειράζει», σχολίασε ο άντρας μ' έναν μορφασμό.

«Καλώς λοιπόν», είπε Τζόναθαν στραβομουτσουνιάζοντας. «Σύμφωνα με την εγγραφή σας, θα έπρεπε να επιστρέψετε μετά από μία βδομάδα. Δεν περνούσατε ευχάριστα;»

«Ευχάριστα δεν είναι ακριβώς η λέξη που θα χρησιμοποιούσα». Η γυναίκα, η Μόρι, ανακάτεψε τα μαλλιά της και φόρεσε ένα ζευγάρι γυαλιά, το οποίο κι έβγαλε για να δοκιμάσει ένα δεύτερο, που τελικά κράτησε, προφανώς επειδή της άρεσε πιο πολύ. «Ο καιρός αγρίευε όλο και περισσότερο. Δεν θα το πίστευες πόσο ψηλά ήταν τα κύματα! Έλεγαν ότι υπήρχαν πλοία που ο αέρας τα σήκωνε πετώντας τα έξω απ' τα όρια του χάρτη».

Ο Χάντσπεθ κούνησε το κεφάλι συμφωνώντας. «Η χειρότερη καταιγίδα που έχω δει εδώ και πολύ καιρό. Τα λιμάνια ήταν όλα κλειστά στην κάτω μεριά του κόσμου. Και το ήξερες ότι έχουν αλλάξει ξανά νόμιμα;»

«Ω, μα για όνομα του Θεού», είπε ο Τζόναθαν και παίρνοντας ένα κομμάτι χαρτί έγραψε κάτι πάνω του κουνώντας το κεφάλι. «Το κάνουν τόσο συχνά, που την επόμενη φορά που θα τους επισκεφθεί κάποιος θα έχουν επιστρέψει στο ανταλλακτικό σύστημα. Καταφέρατε τουλάχιστον να κρατήσετε αξιοπρεπείς σημειώσεις;»

«Αρκετά αξιοπρεπείς». Ο Χάντσπεθ έβγαλε ένα μουσκεμένο βιβλίο μέσα από το πουκάμισό του και το ακούμπησε πάνω στο γραφείο.

Ο Τζόναθαν σήκωσε το ένα φρύδι του. «Συνειδητοποιείς ότι καθένας από αυτούς τους ταξιδιωτικούς οδηγούς είναι εξαιρετικά πολύτιμος; Και μοναδικός για κάθε βαλίτσα;» Έπιασε το βιβλίο με τον αντίχειρα και τον δείκτη του. Έσταξε. «Δεν είναι αυτός ο τρόπος με τον οποίο περιμένω από τα μέλη της λέσχης να αντιμετωπίζουν τα έγγραφα που βρίσκονται στη φροντίδα τους».

«Ει, δεν υπήρχε χρόνος να κάτσω και να γράψω δοκίμια», είπε ο Χάντσπεθ και γέλασε.

Ο Τζόναθαν όχι.

Ο Χάντσπεθ έσπρωξε πίσω τη φράντζα του. Ένα κόψιμο, άσπρο, εκεί που το νερό είχε κάνει την πληγή να φουσκώσει, ήταν ολοκάθαρο στο μέτωπό του. «Το βλέπεις αυτό; Όταν φτάσαμε στο Λιμανάκι των Φωνών, αυτό που συνέβαινε εκεί δεν θα μπορούσες με τίποτα να το πεις μικροσυμπλοκή. Η καπετάνισσα Νάιφ δεν ήθελε για κανέναν λόγο να επιτρέψει τη διέλευση σε όποιον δεν γνώριζε, όχι έτσι όπως ήταν η κατάσταση εκείνη την ώρα. Οπότε έπρεπε να πάμε εκεί μ' ένα από τα μικρά σκάφη για να προσπαθήσουμε να φτάσουμε στο Χάσμα. Και παραλίγο να χάσουμε τη βαλίτσα όταν ξεκίνησε η καταιγίδα...»

«Και μετά εκείνα τα πράγματα... τα χταπόδια». Η Μόρι

σκούπισε τα βαμμένα μάτια της με το ένα δάχτυλο. «Πώς τα είπε, να δεις...»

«Χαφγκούφα», είπε ο Χάντσπεθ. «Τέρατα της ομίχλης».

«Ακριβώς!» Η Μόρι έλεγξε ξανά το μακιγιάζ της, το οποίο γύρω από τα μάτια της ήταν ακόμη σχεδόν άψογο.

«Ήταν σαν να τα έλκυε η βαλίτσα. Έπρεπε να πηδήσουμε στη θάλασσα, όταν το θηρίο άρπαξε το πλοίο. Δεν είχα ξαναδεί κάτι παρόμοιο. Μας περιμάζεψε μια από τις σωσίβιες λέμβους, αλλά ήταν πραγματικός εφιάλτης να βρούμε κάποιο μέρος για ν' ανοίξουμε τη βαλίτσα».

«Αυτό δεν σημαίνει ότι δεν θα το ξανακάνουμε», είπε ο Χάντσπεθ χαμογελώντας.

«Δόξα τω Θεώ, λοιπόν, που καταφέρατε να επιστρέψετε μέσα από αυτόν τον ωκεανό δικαιολογιών», είπε ανέκφραστα ο Τζόναθαν. Άνοιξε το υγρό βιβλίο κι έριξε μια ματιά. «Όλη κι όλη μια παράγραφο γράψατε». Σήκωσε το βλέμμα και τους κοίταξε.

«Το ξέρετε ότι αυτό δεν είναι και τόσο καλό».

Το ζευγάρι κοκκίνισε.

«Πραγματικά δεν είχαμε χρόνο...»

«Παραλίγο να χάσουμε τη βαλίτσα, ξέρεις».

«Μη χάσεις τις αποσκευές σου», ξέσπασε ο Τζόναθαν. «Αυτός είναι ο κανόνας νούμερο ένα. Όποιος έχει αυτό το σήμα στο χέρι του», συνέχισε δείχνοντας το πολύ ξεθωριασμένο και σχισμένο μπάλωμα στο μανίκι του Χάντσπεθ, «συμμορφώνεται με τους κανόνες

και τις απαιτήσεις. Δεν είναι απλώς μια ευκαιρία για εσάς...».

«Θα τα πάμε καλύτερα την επόμενη φορά», τον διέκοψε περιφρονητικά ο Χάντσπεθ βοηθώντας τη γυναίκα του να σταθεί στα πόδια της.

«Είσαι εντάξει, Μόρι;»

«Σχεδόν». Έλεγε τα ρούχα της τακτοποιώντας τα. Καθώς κούνησε τη φούστα της, ένας μεγεθυντικός φακός, δεμένος σε έναν κρίκο, ταλαντευτήκε προς τα κάτω βγαίνοντας από το σημείο που τον είχε κρύψει στη ζώνη της.

Ο φακός αυτός δεν ήταν τόσο μικρός όσο εκείνος που είχε βάλει ο Τζόναθαν στην τσέπη του. Είχε το μέγεθος μιας βούρτσας μαλλιών και φαινόταν αρκετά βαρύς. Η λαβή του ήταν από χρωματιστό κόκκινο ξύλο, διακοσμημένο με γυαλισμένο ορείχαλκο. Ο ορειχάλκινος κύκλος που τον κρατούσε στη θέση του ήταν λαμπερός και το ίδιο το γυαλί ήταν αρκετά χοντρό. Ήταν γαντζωμένος στη ζώνη της Μόρι από έναν μεταλλικό κρίκο, όπως αυτός στον οποίο περνάμε τα κλειδιά μας, αλλά πολύ πιο γερός και καλύτερος στην όψη.

Το βλέμμα του Τζόναθαν καρφώθηκε πάνω του και, λες και κάποιος πάτησε έναν διακόπτη, αυτομάτως η έκφρασή του από ευγενική έγινε εξοργισμένη.

«Πή... πήρατε μεγεθυντικό φακό μαζί σας;»

«Για προφύλαξη και μόνο», είπε αμέσως ο Χάντσπεθ. «Ποτέ δεν μπορεί να ξέρει κάποιος».

«Εγώ ξέρω», ξέσπασε ο Τζόναθαν και πετάχτηκε ψηλά ορθώνοντας το παράστημά του, έτσι που φαινόταν πολύ ψηλότερος απ' το συνηθισμένο, όχι και τόσο εντυπωσιακό, 1,72 ύψος του.

«Πώς, πώς *τολμήσατε*; Ξέρετε καλά ότι δεν έχετε τη δικαιοδοσία να το κάνετε».

«Άκουσε...»

«Όχι, *εσύ* θ' ακούσεις». Ο Τζόναθαν πήγε μπροστά από το γραφείο με μάτια που γυάλιζαν επικίνδυνα πίσω από τα γυαλιά του. «Είστε μέλη της λέσχης. Ξέρετε την ιστορία του πρακτορείου και ξέρετε γιατί αυτοί οι φακοί είναι απαγορευμένα αντικείμενα. Πώς *τολμάτε*, λοιπόν, ν' αγγίζετε κάποιον, πόσο μάλλον να τον παίρνετε μαζί σας; Εγώ είμαι ο Επικεφαλής Φύλακάς σας. Θα πρέπει να σβήσω τα ονόματά σας από το βιβλίο τώρα αμέσως».

Η Μόρι έγινε πιο κόκκινη από ποτέ. «Ήταν μόνο για την περίπτωση...»

«Για ποια περίπτωση;»

«Συγγνώμη». Ο Χάντσπεθ σήκωσε τα χέρια του. «Τζόναθαν... Κύριε Μερκάτορ... Λυπούμαστε. Τον πήραμε στα Πέντε Φώτα, επειδή σκεφτήκαμε ότι θα μπορούσε να μας φανεί χρήσιμος».

Ο Τζόναθαν άπλωσε το χέρι του. «Δώσ' το μου».

Η Μόρι και ο Χάντσπεθ κοιτάχτηκαν.

«Είμαι ο Επικεφαλής Φύλακας», ξαναείπε ο Τζόναθαν.

«Παραδώστε το μου τώρα αμέσως, εκτός αν επιθυμείτε μια διά βίου αποβολή».

Εντελώς απρόθυμα η Μόρι ξεγάντζωσε τον κρίκο από τη ζώνη της κι έβαλε τον μεγεθυντικό φακό στο χέρι του Τζόναθαν. Ο Χάντσπεθ τον αγριοκοίταξε. «Μου κόστισε ένα χέρι κι ένα πόδι αυτό το πράγμα».

«Είστε τυχεροί που δεν σας κοστίζει περισσότερα», είπε με δυσοίωνο ύφος ο Τζόναθαν και έριξε τον μεγεθυντικό φακό στο συρτάρι του γραφείου.

«Αν δεν πιστεύετε ότι μπορείτε να χρησιμοποιήσετε μία βαλίτσα –και μόνο μία βαλίτσα–, μην μπείτε στον κόπο να ξανάρθετε εδώ. Εδώ δεν παίζουμε».

«Εντάξει», είπε η Μόρι ευγενικά. «Λυπούμαστε. Δεν το σκεφτήκαμε καλά. Και θα τα πάμε καλύτερα με τις ταξιδιωτικές σημειώσεις την επόμενη φορά. Και με τη βαλίτσα. Εννοώ πως δεν θα ρισκάρουμε να τη χάσουμε».

Ο Τζόναθαν έκλεισε το συρτάρι του γραφείου και κούνησε συγκαταβατικά το κεφάλι. «Ευχαριστώ».

«Παίρνεις πολύ σοβαρά τις αρμοδιότητές σου, βλέπω», είπε με βεβιασμένο θαυμασμό ο Χάντσπεθ. Και αμέσως πρόσθεσε: «Δεν το εννοούσα ως κάτι αρνητικό».

«Είμαι σίγουρος».

Το φόρεμα της Μόρι συνέχιζε να στάζει νερό πάνω στο ξύλινο πάτωμα.

«Μέχρι την επόμενη φορά, λοιπόν». Ο Τζόναθαν έσπρωξε το βιβλίο προς την άκρη του γραφείου και

τοποθέτησε ένα στιλό στο αυλάκι όπου συναντιούνταν οι σελίδες.

Οι δύο ταξιδιώτες υπέγραψαν στην ανοιχτή σελίδα. Στη συνέχεια αντάλλαξαν γρήγορες χειραψίες και χαμόγελα, προτού αρχίσουν να αποχωρούν. Κατευθύνθηκαν άχαρα προς την έξοδο, με τα ρούχα τους ακόμη μουσκεμένα.

Το κουδούνι πάνω από την πόρτα χτύπησε απαλά και παρατεταμένα, μέχρι που το κουδούνισμά του έσβησε εντελώς.

Ο Τζόνναθαν πήρε μια σφουγγαρίστρα και έναν κάδο από τον διάδρομο που οδηγούσε στο πίσω μέρος του καταστήματος. Τον έσυρε πάνω στα τρία εναπομείναντα ροδάκια του, προτού χτυπήσει τη σφουγγαρίστρα στο πάτωμα.

Τότε πρόσεξε το αγόρι, το στόμα του οποίου έμοιαζε με το στόμα ενός χρυσόψαρου την ώρα που το ταΐζεις.

«Ω! Ακόμη εδώ είσαι εσύ;»

Το αγόρι κούνησε το κεφάλι, έκλεισε το στόμα κι έτρεξε έξω από την πόρτα.

Το κουδούνι ταλαντεύτηκε βίαια.

Ο Τζόνναθαν έκανε ένα αποδοκιμαστικό «τς-τς» και συνέχισε να σφουγγαρίζει το δάπεδο. Όταν τελείωσε, έπιασε με το ένα χέρι τη βρεγμένη βαλίτσα, έλεγξε το βάρος της και σκούπισε μερικές σταγόνες θαλασσινού νερού. Στην ατμόσφαιρα πλανιόταν η αμυδρή μυρωδιά του αλατιού.

Έδωσε ένα στοργικό χτυπηματάκι στη βαλίτσα. Στη

συνέχεια την τοποθέτησε προσεκτικά στη θέση της στο ράφι. Πήγε στο γραφείο κι αφού έβγαλε τον μεγάλο μεγθυντικό φακό, τον κράτησε για λίγο κόντρα στο φως εξετάζοντάς τον. Ήταν πραγματικά όμορφος. Εξαιρετική κατασκευή. Φτιαγμένος από κάποιον με μεράκι, που θα είχε κάνει υπέροχα πράγματα μ' αυτόν.

Ξαφνικά μια έκφραση θυμού άστραψε στο πρόσωπο του Τζόναθαν.

Έριξε τον φακό στο πάτωμα και τον πάτησε δυνατά με το πόδι. Κάτω από το τακούνι του το γυαλί έσπασε.

Χαλάρωσε κάπως. Καλύτερα σπασμένος παρά να κινδυνεύει να πέσει σε λάθος χέρια.

Γέλασε, μ' ένα γελάκι που έμοιαζε περισσότερο με ηχηρή ανάσα, και γύρισε για να πει κάτι: «Μήπως εσύ...». Αμέσως όμως σταμάτησε, με τον τρόπο που το κάνει κάποιος όταν συνειδητοποιεί ότι το άτομο στο οποίο ήθελε να μιλήσει δεν βρίσκεται πλέον απέναντί του.

Ήταν μόνος του.

Το ένιωθε.